

Perioada de timp actuală și cea viitoare (5)

Decăderea Adunării (Bisericii)

Versete călăuzitoare: *Matei 13; Romani 11.22; Faptele Apostolilor 20.29-30; 1 Timotei 4.1-3; 1 Ioan 2.18 și alte multe locuri.*

Romani 11.22: *Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu; asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminterlea vei fi tăiat și tu.*

Faptele Apostolilor 20.29-30: *Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.*

1 Timotei 4.1-3: *Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor. Ei opresc căsătoria și întrebuințarea bucatelor, pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred și cunosc adevărul.*

1 Ioan 2.18: *Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină antihrist, să știți, că acum s-au ridicat mulți antihriști; prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.*

Decăderea, așa cum se prezintă ea astăzi

Israel trebuia să arate tuturor popoarelor prin ascultarea sa și prin binecuvântările legate de această ascultare, cât „de fericit este poporul al cărui Dumnezeu este Domnul” (Psalm 144.15). Chiar și acest popor așa de privilegiat era neascultător și a lepădat pe Domnul. Însă Dumnezeu va cere în veacul viitor de la Israel și de la națiuni ca ele, văzând atunci gloria revelată a Fiului lui David, să se supună de bună voie acestui adevărat Melhisedec, care va domni peste ei în pace și dreptate.

Adunarea (Biserica), care în timpul absenței lui Isus umblă aici jos pe pământ, este chemată să arate lumii prin umblarea ei spirituală și cerească, că acest Isus, pe care lumea L-a respins, trăiește în cer, lucrând în Adunare prin Duhul Său simțăminte cerești și un fel de gândire ceresc; și acest timp al răbdării Sale este destinat ca oamenii să se întoarcă la El.

Dacă Adunarea ar fi oferit permanent imaginea demnă de admirație, conform chemării ei, a unui trup adunat din toate popoarele – a unui trup care printr-o putere necunoscută până atunci s-a păstrat în unitate, dragoste și așteptarea venirii Capului ei -, atunci pentru ea ar fi fost fără îndoială o binecuvântare bogată și ar fi rămas pentru lume o mărturie puternică. Însă pentru aceasta Adunarea trebuia să se bazeze pe deplin pe Duhul, care atunci ar fi lucrat din belșug. Dar ce se vede astăzi în loc de aceasta în creștinătate? Catholicismul interzice credincioșilor privilegiul de a fi călăuziți prin Duhul și acordă numai clerului dreptul acesta. Între protestanți Duhul Sfânt este numai o învățătură moartă, neroditoare. Chiar și aceia care au avut parte de lucrarea Lui la nașterea lor din nou și I s-au încredințat Lui în umblarea lor, par deseori, când este vorba de umblarea în comun sau de Adunare (Biserică), să fi uitat că există Duhul Sfânt.

Ei nesocotesc principiul atât de elementar, că, așa cum Adunarea în totalitatea ei este trupul lui Hristos însuflețit prin Duhul Sfânt, tot așa este și fiecare adunare locală, adunarea mădularelor lui Hristos din locul respectiv călăuzite de Duhul Sfânt; și că prin urmare tot ce aceste mădulare au de făcut constă în aceea, că ei împreună se strâng în Numele Domnului, ca să se închine în Duh și adevăr. Aceasta este Adunarea și serviciul ei divin.

În loc de aceasta se caută să se întemeieze adunări potrivit cu înțelepciunea proprie. Se înființează școli în care prin însușirea științelor, probabil și în legătură cu o credință adevărată, se formează păstori, învățători, pe scurt, slujitori pentru aceste adunări. Se uită faptul că Duhul împarte darurile Sale în Adunare, „cum vrea El” (1 Corinteni 12.4-12). Ceea ce Duhul Însuși ar trebui să dea naștere sub acțiunea Lui liberă și puternică, este așezat de oameni în constituții și forme; în timp ce aceste lucruri sunt adevărate înaintea lui Dumnezeu și au valoare numai dacă ele sunt produse prin Duhul. Cum să fie câștigată lumea pentru credință, dacă ea vede că aceia care mărturisesc că cred în acest Duh în realitate nu se încred în El și asemenea ei se bazează pe înțelepciunea lor, pe formele lor și pe talentele și arta oratoriei învățătorilor lor? Și să nu Se retragă Duhul astfel întristat? Ei sunt ca Israel, care au renunțat la privilegiul lor de a avea pe Dumnezeu ca Împărat al lor și au zis: vrem să avem un împărat, ca și celelalte națiuni.

Adunarea (Biserica) ar trebui să dea mărturie despre viața Capului ei înviat, și prin aceea că ea Îl așteaptă zilnic să vină din cer, așa cum ea a făcut la început. Dacă se citesc în simplitate epistolele apostolilor, este imposibil să nu recunoști că primii creștini au așteptat pe Domnul într-un cu totul alt fel decât fac cei mai mulți creștini din zilele noastre. Ei Îl așteptau cu adevărat și nu în sens spiritual; ei credeau că El ar putea veni în orice moment. Venirea era pentru ei unul din scopurile pentru care ei s-au convertit, un impuls pentru împlinirea tuturor obligațiilor lor și o mângâiere în toată suferința lor (1 Tesaloniceni 1.9-10; 2.19-20; 4.18; Tit 2.13; Evrei 10.36-37; Iacov 5.7-9). Însă Biserica s-a îndepărtat atât de mult de felul de gândire al acestor primi ucenici, că, deoarece vorbirea lor nu mai era înțeleasă, celor mai simple exprimări ale lor li s-a dat un sens străin și forțat. Venirea Domnului a devenit pentru mulți numai distrugerea Ierusalimului sau moartea sau ceva, pe care l-au numit venire spirituală, pentru a instaura o așa-zisă împărăție spirituală, despre care însă Cuvântul nu spune nimic.

Cei mai mulți nu cunosc altă venire a Domnului decât aceea în care El va judeca lumea și în felul acesta confundă ziua mâniei Mielului cu ziua minunată și plăcută a unirii Sale cu mireasa Lui preaiubită. Și dacă li se amintește de învățătura Cuvântului cu privire la acest punct, vă vor spune așa cum a spus Festus lui Pavel: „Învățătura ta cea multă te duce la nebunie”. Odată cu dispariția așteptării zilnice a venirii Domnului a dispărut și unitatea ucenicilor, despărțirea lor de lume, viața spirituală și cerească, care îi caracteriza la început. Când robul a zis în inima lui: „Stăpânul meu întârzie să vină”, a început să bată pe cei care erau robi împreună cu el și să mănânce și să bea cu bețivii (Matei 24.48 și versetele următoare). Când Adunarea (Biserica) a încetat să privească în sus, ca să aștepte pe Domnul din cer, ea a privit în jos, ca acolo să caute odihna ei, comoditatea ei, bogăția și onoarea. Ea a devenit pământească și un vrăjmaș al crucii lui Hristos. Ea s-a legat în momentul acela cu lumea, care i-a acordat același drept de cetățenie în ea, și pentru lume a renunțat la serviciul ei divin și la masa Domnului. În cele din urmă a căutat onoarea ei în rușinea ei – într-o poziție recunoscută, liniștită și onorată în mijlocul lumii, care a răstignit pe Capul ei.

Creștinii nu numai că s-au unit cu lumea, ci ei s-au despărțit între ei. În loc să mărturisească unitatea Duhului, care i-a condus la unitatea trupului, Adunarea (Biserica) s-a împărțit în nenumărate partide, care se deosebesc unele de altele prin nume de oameni, de națiuni sau de învățători. Vai! Aceasta nu era ceea ce Domnul S-a rugat pentru ea, când a spus: „... ca toți să

fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17.21). Aceasta nu era nici imaginea pe care au oferit-o primii ucenici, atunci când ei „erau toți împreună la un loc” și „mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet” (Faptele Apostolilor 2.44-47; 4.32-33). De asemenea era un har mare peste ei toți și mulți au crezut. Este într-adevăr adevărat că această unitate fericită din Corint a suferit o lovitură gravă, atunci când unul zicea: „Eu sunt al lui Pavel”, iar altul zicea „eu sunt al lui Apolo” (1 Corinteni 1.11-13). Taina răutății a început deja să lucreze (2 Tesaloniceni 2.3-8). Răul nici pe departe nu avea extinderea pe care o are astăzi, probabil cu excepția adunării din care făcea parte Diotref (3 Ioan versetele 9-10). Este foarte sigur că în timpul apostolilor într-o localitatea nu se vedea mai mult decât o *singură* turmă. Cu siguranță nu se putea imagina că va veni un timp în care în același oraș sau același sat se vor vedea trei, patru, cinci sau șase adunări diferite, care vor avea fiecare credința lor, organizarea lor, cina lor și slujba lor.

Cu toate că există aceste sciziuni se spune că în fond ar fi totuși o unitate între aceste adunări (în cazul că ele ar sta pe același fundament) și că Domnul voia să vorbească despre această unitate fundamentală și nevăzută, atunci când S-a rugat ca ucenicii Lui să fie una. Însă această unitate nevăzută nu este suficientă ca să aducă lumea la credință; ea are nevoie de o înfățișare vizibilă. Dacă deci unitatea există realmente, de ce sunt atunci aceste sciziuni, care sunt prilejul pentru așa de multe păcate și cauza permanentă pentru neputințe în Adunare (Biserică)? Căci darurile care au fost date creștinilor credincioși din diferite adunări, care, prin unitate chiar înmulțite, le-ar da belșug de înviore și mângâiere, acum, când ei trăiesc despărțiți, ajung numai să ducă o viață sărăcăcioasă, lipsită de putere, dacă nu chiar sunt folosite să lupte unul împotriva altuia. Se aseamănă cu Israel și Iuda, pe care i-a despărțit păcatul și care în loc să-și unească forțele împotriva dușmanului comun, le folosesc să lupte unul împotriva altuia; și pe lângă aceasta cheamă în ajutor Egiptul și Asiria.

Vestirea decăderii în epistole

Ca să recunoști decăderea Adunării (Bisericii) ar fi suficient să-ți amintești ce este ea conform planului lui Dumnezeu, și apoi să arunci o privire asupra ei, să vezi ce a devenit ea în creștinătate. În privința aceasta avem sentințele cele mai clare și mai concrete. Pavel spune adunării din Roma în capitolul 11 versetul 22: „Uită-te la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminterlea vei fi tăiat și tu.” Deci el prezintă posibilitatea unei căderi; și în cazul acesta el nu vestește o restaurare, ci o îndepărtare prin tăiere; însă nu o tăiere pentru lepădare definitivă, căci potrivit credințelor lui Dumnezeu nu este posibil să piară nici măcar unul din cei aleși, cu toate că urmare căderii va avea de suferit. Și această decădere, despre care Pavel atenționează pe creștinii credincioși din Roma, o vestește într-un mod deosebit bătrânilor adunării din Efes (Faptele Apostolilor 20.29-30): „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârl între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor” (vezi și 2 Petru 1.12-15, compară cu întreg capitolul 2, în mod deosebit cu versetul 1). Ce este după toate acestea succesiunea funcției apostolice și vechimea învățaturii pe care se sprijină așa de multe biserici? Vai! Numai învățătura Cuvântului este singura adevărată și numai cea slujire este plăcută lui Dumnezeu, care a fost dată de Duhul.

De altfel învățătorii falși și învățăturile stricătioase nu au așteptat până la plecarea lui Pavel, ca să pătrundă în Adunare (Biserică). Sunt puține adunări apostolice în care să nu se vadă prezența lor în unele însușiri – începând cu adunarea din Efes și până la adunarea din care făcea parte Diotref, care alunga pe apostolul Ioan și pe cei care voiau să-l primească (a se

vedea 1 Corinteni 3.1-4; 5; 6; 11.17-22; 15.12,33-34; Galateni 1.6-7; 2.4-5; 3.1; 5.7-15; 6.12-13; Coloseni 2.8.16-23). Nici pe departe aceste dezordini nu vor dispărea; așa ne învață apostolii, că stricăciunea va crește până la sfârșit:

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor. Ei opresc căsătoria și întrebuițarea bucatelor, pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred și cunosc adevărul” (1 Timotei 4.1-3).

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiuibitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. ... De altfel, toți cei care voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniiți. Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi și pe ei înșiși.” (2 Timotei 3.1-5,12-13). „În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig de la voi. Dar osânda îi paște de multă vreme, și pierzarea lor nu dormitează. ... Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: »Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!«” (2 Petru 2.1-3; 3.3-4).

Ce tablou trist al ultimelor zile ale veacului! Și cu toate acestea unii pot vedea progresele Evangheliei și ale Împărăției lui Dumnezeu. Ceea ce caracteriza ultimele zile în ochii apostolilor nu era triumful Evangheliei, ci existența multor antihriști: „... după cum ați auzit că are să vină antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă” (1 Ioan 2.18). Și Pavel a făcut cunoscut credincioșilor din Tesalonic, că ziua Domnului „nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii”, „pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2); însă nu așa cum gândesc cei mai mulți creștini din zilele noastre: numai dacă mai înainte adevărul va triumfa peste rătăcire, că Evanghelia va fi pătrunsă peste tot și pământul va fi plin de cunoașterea Domnului.

Și apostolul Iuda ne învață că stricăciunea, pe care el a văzut-o strecurată deja în adunări, în loc să dispară până la venirea Domnului, va crește, deoarece el, după ce a făcut un tablou îngrozitor al oamenilor stricați din timpul său, adaugă: „... pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, ...”. El vede deci, cum ei se proliferază și alcătuiesc un lanț neîntrerupt, până în momentul când, și atunci răul va fi atins punctul lui culminant, va veni Domnul ca să-i distrugă cu arătarea venirii Sale.

Vestirea decăderii în evanghelia după Matei 13

Aceasta a învățat deja și Domnul în pildele din capitolul 13 al evangheliei după Matei, care conțin tainele Împărăției cerurilor.

În prima pildă Domnul ne arată sămânța Împărăției și aici vedem deja că trei părți din sămânță se pierde și numai o parte germinează și aduce rod cu adevărat.

Pilda a doua ne arată grâul strâns în grâнар; dar mai înainte ne arată neghina semănată de vrăjmaș, și anume acolo unde oamenii au semănat sămânța bună, și anume în creștinătate. Robii oamenilor, precum și anumiți creștini, vor să distrugă neghina și să curețe ogorul; dar El le-a zis: „Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: «smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grâнарul meu.»” „Secerișul este sfârșitul veacului”, și anume al acestuia; și în nici un caz sfârșitul lumii, în care noi locuim și care este ogorul, în care se seamănă sămânța. „Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului; ș. a. m. d.). Deci răul în lumea aceasta va rămâne până la seceriș amestecat cu binele, aceasta înseamnă până la sfârșitul veacului și până la judecata făcută de Domnul Însuși (Ioel 3.13, Apocalipsa 14.15-16).

Aici nicidecum nu este vorba de Adunare, și nici despre disciplinarea, prin care răul este dat afară din ea. Dacă se folosește această pildă ca dovadă împotriva disciplinării, atunci se pune apostolul Pavel în contradicție cu Domnul. Acesta spune: „Lăsați-le să crească amândouă (fiii celui rău și fiii Împărăției) împreună până la seceriș.” Acela spune dimpotrivă: „Dați răul afară din mijlocul vostru” (1 Corinteni 5.12,13). Dacă aici este vorba de aceleași persoane în aceleași împrejurări, atunci este o contradicție evidentă; însă o simplă remarcă clarifică aceasta și face să dispară orice contradicție. Domnul, vorbind despre Împărăție, spune să nu se scoată răul din lume, căci „ogorul este lumea”. Pavel dimpotrivă, adresându-se mădularilor Adunării, spune: „Dați răul afară din mijlocul vostru”, și anume din Adunare. Acestea sunt două lucruri la fel de adevărate, care sunt în desăvârșită concordanță. Pavel confirmă chiar învățătura pildei, spunând: „În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? ... Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu.” Dar el mai spune și: „Nu este de datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru?” „Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela.”

Deci numai Domnului I se cuvine să dea afară răul și pe cei răi din lume, și El va face aceasta, când Se va arăta la sfârșitul veacului. Însă Adunarea (Biserica), prin faptul că Îl așteaptă, trebuie să exercite disciplinare în sânul ei și să dea afară răul din mijlocul ei.

În Matei 13.31-32 auzim în continuare că Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar. Adunarea (Biserica), care ca o turmă mică, străină și călătoare, ar trebui să se asemene aici jos cu Domnul ei în desconsiderare și sărăcie, a devenit un institut mondial, un pom mare, ca cel al lui Nebucadnețar, „se vedea de la marginile întregului pământ. Frunza lui era frumoasă, și avea roade multe, ș.a.m.d.” (Daniel 4.11,12). În adunarea (biserica) îmbogățită cu bunurile și onoarea lumii acesteia s-au putut, ca în orice institut omenesc, satisface poftele după titluri și venituri. A fost hrană pentru toți care voiau să locuiască pe ramurile ei; dar s-a mai spus și: „Tăiați copacul, și rupeți ramurile; scuturați-i frunzele, și risipiți roadele; fugăriți fiarele de sub el, și păsările din ramurile lui!” (Daniel 4.14). „Dacă nu rămâi în bunătatea aceasta vei fi tăiat și tu” (Romani 11.22). Vedeți aici judecata anunțată asupra slavei și măririi lumesti, cu care Adunarea (Biserica) s-a înconjurat; și abia după ce Dumnezeu doboară copacul mare și copacul verde va fi uscat, El va face din nou copacul uscat să înverzească și-l va face un cedru mare pe munții lui Israel.

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un aluat, pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină de grâu, până s-a dospit toată plămădeala.” Mulți văd aici, ca și în pilda anterioară, un progres al Evangheliei în lume, aceasta înseamnă, că făina reprezintă pentru ei numai copiii lumii acesteia și aluatul reprezintă Evanghelia. Însă Cuvântul dă un sens cu totul contrar acestor imagini. Sămânța bună sau cerealele sunt copiii Împărăției, și aluatul înseamnă întotdeauna o influență rea. Isus a spus ucenicilor Săi: „Păziți-vă de aluatul fariseilor și saducheilor”. – Pavel spune credincioșilor din Corint: „Nu știți, că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat.” Și în capitolul 5 din epistola către Galateni el spune la fel: „Puțin aluat face să se dospească toată plămădeala.” – Astfel, aluatul înseamnă întotdeauna ceva rău sub o formă sau alta. Cum ar fi putut Domnul să se folosească în pilda aceasta de acest cuvânt, ca să desemneze dimpotrivă ce este cel mai bun din câte există? De altfel și acțiunea de a amesteca arată că acest aluat este ceva rău. Cu siguranță este aluatul fariseilor și saducheilor moderni, natura necredinței, aluatul vechi al celor neîntorși la Dumnezeu, ai inimii rele, despre care Domnul vrea să vorbească în această pildă; este taina răutății, care a început în zilele lui Pavel, și pe care noi o găsim maturizată în curva, pe a cărei frunte stă scris: „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului” (Apocalipsa 17.5).

Deci tainele Împărăției, care sunt prezentate prin aceste parabole, ne apar ca tainele stricăciunii Împărăției, sau, dacă se vrea, ca istorie a acestei Împărății, așa cum omul a făcut-o, prin aceea că el contrar intenției lui Dumnezeu a confundat-o cu Biserica (Adunarea). Aceste parabole sunt într-un anumit sens pentru Împărăție ce sunt pentru Biserică cele șapte scrisori deschise adresate adunărilor din Asia. În aceste parabole avem, așa cum am spus, istoria Împărăției, așa cum ea a fost stricăță prin păcatul omului, și care va rămâne așa până va veni Împăratul în Persoană, ca să restabilească iarăși toate lucrurile. În cele șapte scrisori avem istoria Adunării, nu așa cum ar trebui să fie ea conform planului lui Dumnezeu, ci așa cum a devenit ea prin păcatul omului – până va veni Domnul ca să scoată pe ai Săi din această dezordine și după aceea să judece toate popoarele.

Anunțarea decăderii prin scrisorile deschise

Fără îndoială cele șapte scrisori deschise din Apocalipsa 2 și 3 au fost scrise la tot atâtea adunări existente și în aceste adunări ele au avut prima lor împlinire; dar nu se poate pune la îndoială că ele au și un caracter profetic, așa cum are cartea întregă, și ele ne oferă o imagine a diverselor schimbări a istoriei adunărilor de aici de pe pământ. Și ce altceva ne arată ele, privite sub acest aspect, decât o decădere crescândă în mijlocul unor înviorări parțiale și temporale – începând cu adunarea din Efes, care și-a pierdut dragostea dintâi, până la Pergam, parohie a mărimii lumești, care locuiește acolo unde este scaunul de domnie al lui satan; și de la Tiatira, unde minciuna este propovăduită public și care are numai o rămășiță, până la Laodiceea, biserica care va fi vărsată din gura Domnului și va fi judecată împreună cu popoarele? „Dacă nu rămâi în bunătate vei fi tăiat și tu.” „Te voi vărsa din gura Mea”, zice Domnul la aceea care în cele din urmă are numai numele de „adunare” pe pământ.

Și ce este restul din cartea Apocalipsa până la capitolul 19, decât numai un tablou sumbru al judecăților îngrozitoare, care vor veni la sfârșit peste o creștinătate decăzută? În timpul la care se referă aceste capitole nu mai găsim nimic pe pământ care poartă caracterul miresei lui Hristos. Vedem într-adevăr sfinți individuali, care depun mărturie, în mijlocul multor dureri, despre Împărăția care va veni a Domnului lor, și care ei înșiși lovesc pământul cu multe plăgi (Apocalipsa 11.5-6); nici măcar aceasta nu este caracterul unui mădular al lui Hristos (Luca 9.55). Auzim cântându-se în cer cântarea Adunării (Apocalipsa 5) și o vedem venind din cer

(Apocalipsa 19), ca să însoțească pe Domnul, când El vine să ia în posesiune Împărăția Sa. Deci ea a fost mai înainte adunată acolo. Da, realmente, credințioșii lui Dumnezeu nu poate niciodată greși; El a spus că aleșii Lui vor fi păziți pentru mântuire prin puterea lui Dumnezeu. El a spus ucenicilor Săi, înainte ca El să părăsească pământul, (Ioan 14.2-3): „Mă duc să vă pregătesc un loc, ...” și așa mai departe. Acest cuvânt al Domnului trebuie să se împlinească, cu toată decăderea și fărâmițarea bisericii prin păcatul omului – așa cum Pavel, orice s-ar fi întâmplat, trebuia să apară înaintea împăratului, chiar dacă corabia care îl ducea s-a distrus.

Dar când are loc unirea Adunării cu Capul ei? Nu trebuia ea să aibă loc în Filadelfia, această adunare cu putere mică, dar care nu a tăgăduit Numele Domnului ei și a păstrat cuvântul răbdării Sale? De aceea Domnul spune: „Eu te voi păzi de [textual: înainte de a veni – n.tr.] ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ... ș.a.m.d.” (Apocalipsa 3.7-13). Ce poate fi altceva această încercare decât necazul cel mare, pe care îl găsim descris în Isaia 2.10-19; Ieremia 30,6-9, 23 și 24; Daniel 12.1; Matei 24.22, ș. a. m. d. Fără îndoială Filadelfia ar putea fi păzită în mijlocul acestei încercări, așa cum Noe a fost păzit în mijlocul potopului. Aceasta va avea loc și cu sfinții care vor fi atunci pe pământ, dar în acest caz Filadelfia nu va fi păzită „de [înainte de] ceasul încercării”. Pentru aceasta ea trebuie nu numai să fie într-un loc unde încercarea nu pătrunde, ci să fie chiar într-un loc în care orele nu mai sunt numărate. Ea trebuie să fie în cer, ca Enoh, care a fost răpit acolo și deci a fost păzit de [înainte de] ceasul potopului. Și nu este ușa cerului deschisă înaintea ta? Deci dacă este așa, ce este atunci „biserica viitorului” visată de mulți, care trebuie să fie realizată aici sub idealul Adunării? Este o amăgire, al cărei rezultat este, că gândurile și speranțele se leagă de pământ, care de fapt ar trebui să se îndrepte în sus! Da, există, dacă se vrea, o Biserică a viitorului, sunt chiar două. Filadelfia, care astăzi este strânsă și probabil mâine va fi răpită să întâmpine pe Domnul; Laodiceea, care atunci va fi vărsată din gura Lui și va fi judecată împreună cu popoarele, cu care ea a curvit. Însă în această perioadă de timp nu există o altă Adunare.

Distrugerile, pe care păcatul le-a făcut în Israel, vor fi înlăturate pe deplin numai prin Domnul la venirea Sa. Aceasta îi este arătat cititorului atent al profețiilor pe fiecare pagină. De asemenea, cei care au fost învățați de Duhul Sfânt nu au vrut să restabilească ei înșiși împărăția lui Israel sau să facă un alt chivot în locul chivotului pierdut; ci, având sentimentul a ceea ce lipsea poporului lor, au așteptat smeriți „mângâierea lui Israel” – acele timpuri, care erau prorocite prin profeți, când Domnul Însuși va face să iasă din David o „ramură adevărată”, care va domni ca Împărat și în zilele Căruia Iuda va fi mântuit, Israel va locui în siguranță și Ierusalimul însuși va fi „scaunul de domnie al Domnului” (Luca 2.25-28; Ieremia 3.16-17; 23.5-6).

Se poate opri decăderea?

Deci și pentru Adunare (Biserică) într-o anumită privință este același lucru. Orice speranță de a o restabili așa cum a fost la început este iluzorie și neîntemeiată; căci ea ar putea avea o bază numai în făgăduința Domnului, dar aceasta nu există. Să ne gândim mai degrabă dimpotrivă la 2 Tesaloniceni 2.1-8. Cum ar putea să supraviețuiască o explicație așa de clară față de o astfel de nădejde? Însă aceasta nu trebuie să descurajeze în lucrarea de zidire sufletească a sfinților; căci binecuvântările, pe care Domnul vrea să le dea peste cei împrăștiați, care în mijlocul decăderii nădăjduiesc sincer în El, nu pot fi îngrădite. Noi avem Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu ca să fim conduși sigur la țelul chemării noastre. Se pare că Pavel voia să aducă aminte bătrânilor din Efes despre aceasta, atunci când a adăugat – după ce el le-a vestit decăderea îngrozitoare a Adunării -; „Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui

Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește, și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți” (Faptele Apostolilor 20.32).

Avem făgăduința frumoasă, că Domnul este în mijloc acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Său. Să nu facem prin propria putere ceea ce Domnul nu ne-a poruncit să facem și pentru care nu avem nici o făgăduință; să nu vrem să restabilim prin organizații și prescripții, care sunt numai obstacole între oile Domnului, ceea ce nu poate fi restabilit.

Ca „ucenici”, ca „frați” să ne unim bazându-ne pe Numele Domnului și pe Duhul Său. Adunarea noastră de viitor este aceea a cerului; și repet, că noi nu putem pune limite binecuvântărilor pe care Domnul vrea să le reverse peste noi. Dar primul mijloc, pentru a obține aceste binecuvântări, este smerirea; căci Dumnezeu coboară pe cel care se înalță și înalță pe cel care se smerește. De aceasta am avut parte fiecare la mântuire, prin aceea că noi abia după ce ne-am smerit, ne-am condamnat și ne-am nimicit am găsit înălțare, pace și siguranță. De ce Dumnezeu, atunci când este vorba de Adunare (Biserică), să Se abată de la acest principiu? Dacă cineva, satisfăcut de adunarea sa, de viața sa și progresele sale ar zice: „De ce să mă smeresc eu pentru necredințioșia altora?”, atunci este foarte de temut pentru el, că el are duhul fariseului din parabolă sau cel puțin al iudeilor, care la solicitarea profeților au răspuns: „... Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului” (Ieremia 7), prin aceea că se lăudau cu o slujbă de care Dumnezeu deja nu mai avea nici o plăcere, și cu un Templu, pe care El voia să-l părăsească. În orice caz aceasta ar fi miopie și egoism; miopie, să poți vedea mădularele lui Hristos numai în adunarea proprie, în secta proprie; egoism, să nu simți nevoia să te smerești pentru nenorocirea în care suspină mădularele împrăștiate ale trupului lui Hristos.

Fără îndoială creștinătatea nu este trupul lui Hristos; dar dacă, așa cum nu ne putem îndoii, în diversele ei părți există credințioși, aceasta înseamnă mădulare ale noastre, carnea noastră, sângele nostru, atunci trebuie să ne smerim pentru această împrăștiere, ca despre ceva care este contrar planurilor Domnului și onoarei Sale. Noi trebuie să ne smerim pentru diferitele forme de necredințioșie, în care frații noștri s-au încurcat și din cauza cărora suferă; căci dacă un mădular suferă, suferă toate mădularele împreună cu el (1 Corinteni 12.26). Când Daniel s-a rugat pentru poporul său în Babilon, el nu a evitat să spună: „Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduiele Tale ...”, și așa mai departe (Daniel 9).

Ar fi părtășia și responsabilitatea Adunării (Bisericii) în sine mai puțin strânsă decât a existat între mădularele poporului Israel? De altfel noi toți purtăm în noi înșine ceea ce a contribuit la decăderea Adunării. În acest sens toți avem partea noastră la această decădere și noi toți suferim din cauza aceasta; noi toți suferim din cauza slăbiciunii darurilor spirituale, a lipsei și puterii dragostei cerești, deoarece Duhul aducător de roade a fost foarte felurit întristat. Suferim din cauza sciziunilor dintre noi, din cauza slăbiciunii, din cauza ideilor preconcepute și din cauza răcirii dragostei de frați, care ia naștere prin aceasta. Să ne unim într-o smerire comună și să ne mângâiem și încurajăm reciproc prin speranța că Domnul va veni curând, ca să ne elibereze de tot răul și să ne introducă în Împărăția Sa cerească.